

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Tomáše Langáška a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **Politické hnutí Změna,** se sídlem U Nisy 362/6, Liberec, zast. JUDr. Milanem Zápotočným, advokátem, se sídlem Telečská 7, Jihlava, proti žalovanému: **Ministerstvo financí,** se sídlem Letenská 15, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 6. 2016, č. j. 5 A 105/2014 - 57,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

Žalobce (dále „stěžovatel“) se kasační stížností domáhá zrušení shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále „městský soud“), kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalovaného, jímž ministr financí zamítl rozklad a potvrdil rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 19. 2. 2014, č. j. MF-9371/2014/14-1403, kterým bylo podle § 85 zákona č. 247/1995 Sb., o volbách do Parlamentu České republiky a o změně a doplnění některých dalších zákonů (dále jen „zákon o volbách.“), rozhodnuto ve věci žádosti o výplatu příspěvku na úhradu volebních nákladů za výsledky voleb do Poslanecké sněmovny, které se konaly ve dnech 25. a 26. října 2013, tak, že se stěžovateli tento příspěvek nevyplácí.

Stěžovatel dne 9. 1. 2014 požádal Ministerstvo financí o vyplacení příspěvku na úhradu volebních nákladů ve smyslu § 85 zákona o volbách s ohledem na to, že ve volbách, které se konaly ve dnech 25. a 26. října 2013, získal 28 592 platných hlasů, tj. 0,5975 % z celkového počtu platných hlasů; v žádosti uvedl, že omezující podmínka získání

minimálně 1,5 % z celkového počtu platných hlasů dle § 85 zákona o volbách je v rozporu s čl. 5 Ústavy České republiky (dále jen „Ústava“) a čl. 22 Listiny základních práv a svobod (dále jen „LZPS“) a proto navrhl, aby ji ministerstvo neaplikovalo. K tomu poukázal na nález Ústavního soudu ze dne 13. 10. 1999, sp. zn. Pl. ÚS 30/98. Návrhu ministerstvo nevyhovělo a žádost zamítlo. Stěžovatel proto podal dne 26. 2. 2014 rozklad, který ministr financí zamítl.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu, kterou městský soud nyní přezkoumávaným rozsudkem zamítl. Neztotožnil se s tvrzením stěžovatele, že jakékoli omezení výplaty příspěvku na úhradu volebních nákladů je v rozporu s čl. 5 Ústavy a čl. 22 LZPS. Na podporu svého závěru poukázal na četnou judikaturu Ústavního soudu; uvedl, že v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 30/98 soud poukazuje na potřebu čelit přílišné diferenciaci politického spektra a existenci četných drobných politických stran a na obavu z opakující se samoúčelné aktivity, směřující primárně k získání státních prostředků či ke zviditelnění z jiných, než volebních důvodů. Z judikatury Ústavního soudu dle městského soudu vyplývá, že omezení, které nepřesahuje nezbytnou míru pro zjištění vážnosti úmyslu volebních stran a tudíž nezasahuje do rovnosti šancí ve volební soutěži, není protiústavní. V nálezech sp. zn. Pl. ÚS 30/98 a Pl. ÚS 42/2000 shledal Ústavní soud jako protiústavní vázanost výplaty příspěvku na úhradu volebních nákladů na získání minimálně 3 %, resp. 2 %, z celkového počtu platných hlasů, v prvně uvedeném nálezu přitom konstatoval, že je věcí úvahy Parlamentu České republiky, zda má být při existenci volebních kaucí ponechána též i určitá hranice získaných hlasů jako důkaz vážnosti volebních úmyslů stran, a výslovně zmínil hranici „*kolem 1 %*“ z celkového počtu platných hlasů. Městský soud dále poukázal na změnu právní úpravy po novele § 85 zákona o volbách (zákonem č. 37P/2002 Sb.), kterou nejen že oproti úpravě posuzované nálezem Pl. ÚS 42/2000, na který stěžovatel odkazuje, došlo ke snížení hranice ze 2 % na 1,5 %, ale došlo zároveň i ke zvýšení výše úhrady za každý odevzdaný hlas, a to z 30 Kč na 100 Kč.

Městský soud s ohledem na uvedené dospěl k závěru, že platná úprava příspěvku na úhradu volebních nákladů obsažená v § 85 zákona č. 247/1995 Sb. je v souladu s ústavním pořádkem a žalobu zamítl.

I. Podstatný obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.; opětovně vznáší námitky, které uplatnil již v řízení před žalovaným a v žalobě. Soud dle stěžovatele sice na daný případ aplikoval správný právní předpis, avšak zcela pominul, že § 85 zákona o volbách je v rozporu s čl. 5 Ústavy a čl. 22 LZPS a judikaturou Ústavního soudu. Dle stěžovatele stanovení jakékoli omezující podmínky pro výplatu příspěvku na úhradu volebních nákladů představuje faktické omezení volné soutěže politických stran zaručené čl. 5 Ústavy a čl. 22 LZPS, a tím zásadní porušení jednoho z předpokladů demokratického právního státu. Ustanovení § 85 zákona o volbách tudíž nemělo být proto dle stěžovatele aplikováno; žalovaný aplikací daného ustanovení narušil svobodnou soutěž politických stran a porušil svoji povinnost stanovenou mu § 89 odst. 2 a § 152 odst. 4 správního řádu, když nepřezkoumal správnost rozhodnutí v rozsahu námitek uvedených v rozkladu, tj. že použitá omezující klauzule je protiústavní a jako taková neměla být

aplikována. Stejného pochybení se poté dopustil i městský soud, který se s odůvodněním žalovaného zcela ztotožnil a zcela formální výklad žalovaného aproboval a založil ho na formálním znění zákona, aniž by se blíže zabýval materiální stránkou věci.

Stěžovatel tvrdí, že městský soud odkázal na nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 30/98, ze dne 13. 10. 1999, nicméně již nebral v potaz, že Ústavní soud zde rovněž odkázal na smysl § 85 zákona o volbách, tedy poskytovat příspěvek pouze stranám, které se chtějí účastnit politické soutěže zcela vážně, ne např. pouze z recese či k propagaci osob na ně napojených. Z vstupování stěžovatele a jeho aktivit je přitom patrné, že tuto podmínku bez dalšího splňuje. Ponechává-li Ústavní soud na uvážení Poslanecké sněmovny, zda má být určitá hranice zachována a uvádí-li hranici kolem 1 % získaných hlasů, nelze dle stěžovatele z této úvahy bez dalšího odvozovat ústavnost omezující klausule ve výši 1,5%. Rovněž v dalších soudem citovaných nálezech Ústavního soudu, tento odkazuje vždy rovněž na smysl daného ustanovení (nesmí být omezení volnosti volební soutěže, ale zajištění její vážnosti).

Pokud městský soud poukazuje na znění daného ustanovení po novele, stěžovatel nezpochybňuje výši příspěvku za každý odevzdaný hlas, ale zpochybňuje samotné stanovení podmínky nutné právě pro výplatu příspěvku. Dle stěžovatele nelze obecně říci, že zvýšením příspěvku z 30 na 100 Kč budou bez dalšího vytvořeny podmínky ke svobodné soutěži politických stran; zvýšení příspěvku opět zvýhodnilo velké a zavedené politické strany s největším počtem získaných hlasů. Pokud městský soud odkazuje na usnesení Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 533/03, v němž soud pouze *obiter dictum* hodnotil klausuli 1,5% ještě za obecně přípustnou, stěžovatel zdůrazňuje, že soud se zde meritu věci nevěnoval, neboť ústavní stížnost byla odmítnuta. Nadto od uvedeného usnesení došlo rovněž k proměně politického prostředí, kdy se rovnost příležitosti účastnit se politické soutěže stala důležitější než kdykoli dříve. Stěžovatel poukazuje s odkazem na data Českého statistického úřadu za roky 2006, 2010 a 2013, že politické strany nazývané jako recesistické či strany, u kterých by mohlo být pochyb o vážnosti jejich účasti v politické soutěži, nepřesáhly povětšinou ani hranici 0,3% hlasů. Výše klausule je tedy dle stěžovatele na první pohled ve značném nepoměru ke skutečnému zisku hlasů stran, na které je klausule cílena.

Stěžovatel připomíná, že účelem příspěvku je umožnění volné soutěže politických stran, a to zejména těch, které nemají dostatečné finanční prostředky, aby si mohly dovolit rozsáhlé předvolební kampaně jako je tomu u zavedených politických stran nebo silně sponzorovaných hnutí. Omezovací klausule by neměla bránit subjektům reálně do politické soutěže vstoupit a v soutěži setrvat.

Dle přesvědčení stěžovatele neměl městský soud z důvodů výše uvedených při rozhodování o žalobě přihlížet pro její protiústavnost. Rozsudek městského soudu proto stěžovatel považuje za nezákonný a byl jím, jakož i v předchozím řízení před žalovaným zkrácen na svých právech. Požaduje proto, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření ke kasační stížnosti podrobně zrekapituloval průběh dosavadního řízení a skutkový stav věci, o němž není sporu. Zdůraznil, že

příspěvek na úhradu volebních nákladů za výsledky voleb do Poslanecké sněmovny je poskytován podle § 85 zákona č. 247/1995 Sb.; Poslanecká sněmovna sdělí, po ověření volby poslanců, Ministerstvu financí údaje o počtu platných hlasů odevzdaných pro jednotlivé politické strany, politická hnutí nebo koalice; politické straně, politickému hnutí nebo koalici, která ve volbách získala nejméně 1,5 procenta z celkového počtu platných hlasů, bude za každý odevzdaný hlas ze státního rozpočtu uhrazeno 100 Kč. Příspěvek je vyplácen politickým stranám, politickým hnutím a koalicím, které splní zákonné podmínky. Ministerstvo financí tedy není orgánem, jemuž by příslušelo hodnotit ústavnost omezující podmínky získání nejméně 1,5 % z celkového počtu platných hlasů. V případech, kdy se jedná o výdaje ze státního rozpočtu, musí vycházet striktně ze znění zákona schváleného Poslaneckou sněmovnou. Ministerstvo financí postupuje v souladu se zákonem č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů. Výdaje státního rozpočtu jsou uvedeny v § 7 zákona č. 218/2000 Sb. Podle § 7 odst. 1 písm. u) zákona č. 218/2000 Sb. jsou výdaji státního rozpočtu „další výdaje stanovené zvláštním zákonem“. Příspěvek na úhradu volebních nákladů za výsledky voleb do Poslanecké sněmovny je poskytován podle § 85 zákona č. 247/1995 Sb. Při vydání napadeného rozhodnutí bylo rozhodnuto v souladu s citovaným ustanovením zákona a v souladu se správním řádem. Napadené rozhodnutí bylo dostatečným způsobem odůvodněno a řádně doručeno. O tom, zda omezení pro výplatu příspěvku na úhradu volebních nákladů stanovené zákonem je v rozporu s Ústavou, může rozhodnout pouze soud. V této souvislosti žalovaný odkázal na již citované a další ve věci relevantní nálezy Ústavního soudu. Připomněl, že v nálezu sp. zn. Pl. 30/98 Ústavní soud zrušil podmínku dosažení nejméně 3% z celkového počtu platných získaných hlasů, přitom v kolizi principu integrace a principu pluralismu demokratické společnosti (čl. 5 Ústavy a čl. 22 LZPS) přiznal přednost druhému z nich. Kritérium pro omezení příspěvku na úhradu volebních nákladů pak zformuloval hlediskem „vážnosti úsilí soupeřících stran“, případně „vážnosti volebních úmyslů stran“, jež vyjádřil mírou jejich reprezentativnosti; takto vyjádřený právní potvrzený názor byl potvrzen v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 42/2000. V nálezu sp. zn. Pl. ÚS 53/2000 posuzoval potom Ústavní soud již přímo ústavnost části platného znění § 20 odst. 4 zákona o sdružování v politických stranách a v politických hnutích; zde soud považoval za rozporné s ústavním pořádkem podmínění poskytování stálého příspěvku politické straně dosažení uzavírací klausule v následujících volbách; jinými slovy otevřenost politického systému spojil s trvale nižší hranicí pro poskytovatele příspěvku, než je zákonem stanovená. Jelikož v daném případě nebyla hranice 3% napadena, soud se jí nezabýval, a pouze v rámci *obiter dictum* nezpochybnil její výši ani v rámci své úvahy.

Stěžovatel poukázal rovněž na odlišné stanovisko ústavních soudců Z.K. a V.G. v případě nálezu sp. zn. Pl. ÚS 42/2000, ze dne 24. 1. 2001, v němž se uvádí: „*K ust. § 85 věty třetí zákona č. 247/1995 S., ve znění pozdějších předpisů, který stanoví, že stranám, hnutím nebo koalicím, které ve volbách získaly nejméně 2 procenta z celkového počtu hlasů, přísluší částka 30,- Kč za jeden odevzdaný hlas. Toto ustanovení bylo nálezem Pl. ÚS 42/2000 zrušeno s odůvodněním, že zákonodárce nerespektoval nález Ústavního soudu č. 243/1999 Sb., který za ústavně konformní považoval hranici 1 procenta odevzdaných platných hlasů pro výplatu částky za dosažené volební výsledky. Ustanovení § 85 věty třetí volebního zákona je možno chápat v souvislosti s ust. § 31 odst. 4 (povinnost složení kaucí před registrací politických stran, hnutí nebo koalice), u nichž je zřejmé, že počet dosažených hlasů bude minimální a svou povahou a zaměřením ani nejsou schopny přispět ke kultivované parlamentní*

spolupráci (Strana přátel piva, Nezávislá erotická iniciativa apod., ale i různá extremistická seskupení). Kandidatura každého subjektu si vyžaduje značných finančních nákladů (tisk kandidátních listin, bezplatný přístup do sdělovacích prostředků, uvolnění kandidátů ze zaměstnání, počet členů volebních komisí apod.). Tímto nekorigovaným způsobem mají po zrušení ust. § 31 odst. 4 a zrušení § 85 věty třetí volebního zákona zajištěny strany, hnutí a koalice nejen bezplatný (přesněji státem subvencovaný) přístup k volbám, ale při nepřehlednosti názorů a programů více než 50 účastníků voleb také reálnou naději na výplatu finanční částky za dosažený hlas. Přitom výsledky hospodaření neparlamentních stran za léta 1998 a 1999 ukázaly zásadní nedostatky v účetních výkazech, takže hrozí reálné nebezpečí rozšíření nepřehledného využívání takto získaných státních příspěvků. Zákonodárce respektoval nález Ústavního soudu č. 243/1999 Sb., který původně stanovil hranici 3 procenta odevzdaných hlasů pro výplatu částky za dosažené volební výsledky pouze částečně, když tuto hranici snížil na 2 procenta, zatímco Ústavní soud považoval za ústavně konformní 1 procento odevzdaných platných hlasů. Stanovení této hranice je podle mého názoru nutno posuzovat s přihlédnutím ke zrušení ust. § 31 odst. 4 volebního zákona jako snahu o zachování vážnosti a důstojnosti voleb.“

Žalovaný se ztotožnil se závěry městského soudu v napadeném rozsudku a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

II. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud po konstatování včasnosti a přípustnosti kasační stížnosti přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu a z důvodů uplatněných stěžovatelem v kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel nezpochybňuje, že ve volbách do Poslanecké sněmovny, konaných 25. a 26. října 2013, získal méně platných hlasů, než činí zákonná podmínka pro výplatu příspěvku; Namítá však, že zákonná podmínka získání minimálně 1,5 % platných hlasů z celkového počtu platných hlasů ve volbách do Poslanecké sněmovny, stanovená § 85 zákona o volbách je v rozporu s čl. 5 Ústavy a čl. 22 LZPS, neboť představuje narušení volné soutěže politických stran zaručené čl. 5 Ústavy a čl. 22 LZPS; z tohoto důvodu mu nebyly zajištěny rovné podmínky vyplývající z jeho účasti ve volbách do Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky.

Příspěvek na úhradu volebních nákladů za výsledky voleb do Poslanecké sněmovny je poskytován podle § 85 zákona č. 247/1995 Sb. Příspěvek je vyplácen politickým stranám, politickým hnutím a koalicím, které splní zákonné podmínky. O tom, zda omezení pro výplatu příspěvku na úhradu volebních nákladů stanovené zákonem je v rozporu s Ústavou, může rozhodnout pouze soud. Žalovanému tak nelze vyčítat, že postupoval dle platného znění zákona. Městský soud se v řízení o žalobě námitkami stěžovatele velmi podrobně zabýval a na podporu svých závěrů vycházel z četné judikatury Ústavního soudu věci se týkající. Nelze tak přisvědčit stěžovateli, že městský soud § 85 zákona o volbách vyložil pouze formálně bez ohledu na jeho smysl, neboť právě na jeho smysl odkazuje judikatura Ústavního soudu, z níž městský soud vycházel.

Otázka ústavní konformity omezující podmínky stanovené v § 85 zákona č. 247/1995 Sb. pro nárok na výplatu příspěvku na úhradu volebních nákladů byla, jak výše uvedeno, několikráte řešena v judikatuře Ústavního soudu, kterou městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku podrobně argumentoval.

Otázkou posouzení nyní projednávané hranice pro výplatu příspěvku na úhradu volebních nákladů se Ústavní soud zabýval výslovně v opakovaně stěžovatelem, jakož i městským soudem citovaném nálezu sp. zn. Pl. ÚS 30/98, publikovaném pod č. 243/1999 Sb. Ústavní soud rozhodoval vzhledem k tehdy platnému znění § 85 zákona o volbách, podle kterého politické straně nebo koalici, která ve volbách získala nejméně tři procenta z celkového počtu platných hlasů, bude za každý odevzdaný hlas ze státního rozpočtu uhrazeno 90 Kč. Již jen letmé srovnání dříve platného a novelizovaného znění ukazuje především na to, že došlo k výraznému snížení nejen hranice, ale v této souvislosti i poskytovaného státního příspěvku. V citovaném nálezu bylo vysloveno, co lze považovat za relevantní: „*přestože v zemích Evropské unie neexistují volební kauce, je i sama hranice pro poskytnutí příspěvku na úhradu volebních nákladů posuzována kriticky. Tak např. v Německu byla výše 2,5 % získaných hlasů shledána Spolkovým ústavním soudem protiústavní a novou úpravou § 18 zákona o politických stranách byla snížena na 0,5 % pro spolkové a 1 % hlasů pro zemské volby. Spolkový ústavní soud ve svém rozhodnutí (Entscheidungen, sv. 24, s. 300, 339 n.) prohlásil, že zákonodárce sice smí výplatu volebního příspěvku učinit odvislou od získání jistého minimálního počtu hlasů, avšak hranici 2,5 % označil za protiústavní, neboť je v rozporu s principem rovných volebních šancí politických stran.*“

Ústavní soud tedy konstatoval, že procentuální omezení pro výplatu příspěvku na úhradu volebních nákladů politických stran nesmí být produktem libovůle nebo vhodnosti posuzované pouze z hlediska zájmů etablovaných stran a že i pro Českou republiku proto platí, že zákonodárce musí při úpravách v oblasti tvorby politické vůle respektovat, že mu jsou na tomto poli vytýčeny zvláště úzké meze a že je mu odepřeno každé diferencované zacházení se stranami, jehož podkladem není důvod mimořádné závažnosti. Smyslem volebního příspěvku dle Ústavního soudu tak nesmí být omezení volnosti volební soutěže, ale zajištění její vážnosti. Nejde o nástroj další integrace, ale prostě o zjišťování, zda návrhy a programy předložené k volbě jsou vážně míněny, zda se orientují výhradně na volební úspěch, a nikoli na jiné cíle (Spolkový ústavní soud SRN např. výslovně konstatoval, že podíl 0,5 % hlasů jako důkaz vážnosti snah ve volebním boji postačí a činí zbytečným ověřování podle jiných kritérií). Vzhledem k těmto a dalším okolnostem dospěl Ústavní soud k závěru, že vazba příspěvku na úhradu volebních nákladů na získání nejméně tří procent z celkového počtu platných hlasů ve volbách do Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR svým rozsahem a zejména také s přihlédnutím k dalším omezením, jimiž jsou postihovány politické strany, které získaly méně než pět, resp. tři, procenta hlasů, přesahuje nezbytnou míru potřebnou ke zjištění vážnosti volebních úmyslů stran a zasahuje do rovnosti šancí politických stran ve volební soutěži. V tomto souhrnu finančních postihů se pro některé z nich stává účast ve volbách nefinancovatelným luxusem. Ústavní soud v závěru však současně podotknul, že je věcí úvahy Parlamentu ČR, zda má být pro volby Poslanecké sněmovny při existenci volebních kaucí ponechána též i určitá hranice, kupř. kolem 1 % získaných hlasů jako důkaz vážnosti volebních úmyslů stran, a tím i podmínka pro výplatu příspěvku na úhradu volebních nákladů. Ústavní soud tedy nedospěl k závěru o neústavnosti jakékoli omezující klausule, čehož se nyní stěžovatel

domáhá.

Poslanecká sněmovna při svém rozhodování o novém znění tohoto ustanovení přihlédla k citovanému nálezu, ve kterém Ústavní soud zmínil hranici kolem 1 % získaných hlasů pro výplatu volebního příspěvku, jakož i ke shora zmíněným požadavkům na zajištění funkčního a akceschopného parlamentního systému a požadavku na zajištění vážnosti volebních úmyslů politických stran, a z těchto důvodů. Zákonodárce tedy dospěl k závěru, že napadené ustanovení je třeba zachovat a v platné právní úpravě stanovil hranici pro získání příspěvku na úhradu volebních nákladů za volby do Poslanecké sněmovny ve výši 1,5 % ve volbách získaných platných hlasů. (Rovněž v odůvodnění usnesení Ústavního soudu ze dne 29. 1. 2004, sp. zn. III. ÚS 533/03, se uvádí: „*jako obiter dictum Ústavní soud konstatuje, že po derogačním nálezu sp. zn. Pl ÚS 30/98 zákonodárcem přijatá dikce § 85 zákona č. 247/1995 S., o volbách do Parlamentu České republiky, ve znění zákona č. 37/2002 Sb., odpovídá i obecným podmínkám její ústavnosti, jež v uvedeném nálezu Ústavní soud nastínil*“.).

Ustanovení 85 zákona o volbách vyjadřuje vztah mezi požadavkem na volnou a rovnou soutěž politických stran vedoucí k takové skladbě zákonodárného sboru, která věrně odpovídá vůli voličů, a požadavkem na standardní strukturu politických stran, umožňující vznik funkční politické většiny v zákonodárném sboru. Tento integrační stimul napomáhá k diferenciaci politických sil a počtu politických stran v zákonodárném sboru, a tím k zajištění funkčnosti a akceschopnosti parlamentního systému. Zrušením celé věty třetí § 85 (a nikoliv pouze slov týkajících omezující hranice získaných hlasů), k čemu fakticky námitky stěžovatele směřují, by byly postiženy všechny politické subjekty bez rozdílu, neboť příspěvek na úhradu volebních nákladů by nebylo v podstatě možné vyplácet; tím by však pozbyl § 85 smyslu, jehož se stěžovatel dovolává.

Nejvyšší správní soud v intencích judikatury Ústavního soudu, kterou stěžovatel dílem dezinterpretuje, nemůže stěžovateli přisvědčit v tom, že jakékoli omezení výplaty příspěvku na úhradu volebních nákladů je v rozporu s čl. 5 Ústavy a čl. 22 LZPS. K takovému závěru Ústavní soud totiž nedospěl. Ústavní soud ve shora zmíněném nálezu Pl. ÚS 30/98 poukazuje pouze na potřebu čelit přílišné diferenciaci politického spektra a existenci četných drobných politických stran a na obavu z opakující se samoúčelné aktivity, směřující primárně k získání státních prostředků či ke zviditelnění z jiných, než volebních důvodů. Z judikatury Ústavního soudu naopak vyplývá, že omezení, které nepřesahuje nezbytnou míru pro zjištění vážnosti úmyslu volebních stran a tudíž nezasahuje do rovnosti šancí ve volební soutěži, není protiústavní. V nálezech Pl. ÚS 30/98 a Pl. ÚS 42/2000 shledal Ústavní soud jako protiústavní vázanost výplaty příspěvku na úhradu volebních nákladů na získání minimálně 3 %, resp. 2 %, z celkového počtu platných hlasů, v prvně uvedeném nálezu přitom konstatoval, že je věcí úvahy Parlamentu České republiky, zda má být při existenci volebních kaucí ponechána též i určitá hranice získaných hlasů jako důkaz vážnosti volebních úmyslů stran, a výslovně zmínil hranici „*kolem 1 %*“ z celkového počtu platných hlasů.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že pokud žalovaný rozhodl, že se stěžovateli nevyplatí příspěvek na úhradu volebních nákladů podle § 85 zákona o volbách pro nesplnění zákonné podmínky pro jeho výplatu, neboť stěžovatel nezískal ve volbách do

Poslanecké sněmovny nejméně 1,5 % platných hlasů, postupoval podle platného zákona a ve smyslu výše citované judikatury Ústavního soudu. Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí správně uvedl, že mu ústavnost omezující podmínky nenáleží hodnotit. Městský soud se poté namítanou neústavností daného ustanovení náležitě v intencích čl. 95 Ústavy zabýval, přitom dospěl k závěru o nedůvodnosti návrhu stěžovatele. S námitkami stěžovatele, jejichž podstatou byla tvrzená protiústavnost hranice 1,5 % platných hlasů pro přiznání příspěvku na úhradu volebních nákladů, se vypořádal dostačujícím způsobem, vycházel z relevantní judikatury Ústavního soudu a své závěry náležitě a přezkoumatelným způsobem odůvodnil.

Nejvyšší správní soud s přihlédnutím ke shora uvedenému neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který ve věci neměl úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovaný, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady přesahující jeho běžnou správní činnost nevynaložil, proto mu soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. ledna 2017

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu